

บันทึก

เรื่อง การยื่นคำโต้แย้งตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พุทธศักราช ๒๕๖๔

กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ได้มีหนังสือที่ พณ ๐๗๐๖/๙๓๘ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า กรมทรัพย์สินทางปัญญามีความประสงค์จะขอหารือเกี่ยวกับปัญหาการยื่นคำโต้แย้งตามมาตรา ๒๒^๑ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๕๖๔ ว่า การยื่นคำโต้แย้งต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๒๒ วรรคสองดังกล่าว ผู้จดทะเบียนจะต้องชำระค่าธรรมเนียมพร้อมกับการยื่นคำโต้แย้งหรือไม่ เนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดไว้แต่เพียงให้ผู้จดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้ส่งสำเนาคัดค้านั้น โดยมีได้กล่าวถึงการชำระค่าธรรมเนียมแต่อย่างใด นอกจากนี้การไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในกำหนดเวลาดังกล่าว จะมีผลเป็นการละทิ้งคำขอจดทะเบียนนั้นหรือไม่

ตามบันทึกแนบท้ายหนังสือหารือของกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ดังกล่าว ปรากฏว่า เจ้าหน้าที่กรมทรัพย์สินทางปัญญามีความเห็นเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่หารือ ดังกล่าวข้างต้นแยกเป็นสองฝ่าย ดังนี้

^๑ มาตรา ๒๒ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๒๑ ผู้ใดจะยื่นคำคัดค้านการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้นต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงก็ได้

ให้นายทะเบียนส่งสำเนาคัดค้านไปยังผู้จดทะเบียนโดยไม่ชักช้า และภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้ส่งสำเนาคัดค้านั้น ผู้จดทะเบียนต้องยื่นคำโต้แย้งแถลงเหตุที่ตนอาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียน ถ้ามิได้กระทำดังกล่าว ให้ถือว่าผู้จดทะเบียนละทิ้งคำขอจดทะเบียนของตน

ถ้าผู้จดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งดังที่กล่าวมาแล้วให้นายทะเบียนส่งสำเนาคำโต้แย้งนั้นไปยังผู้คัดค้านโดยไม่ชักช้า นายทะเบียนจะให้ทั้งสองฝ่ายมาแถลงการณ์ให้ฟังก่อน แล้วให้คำวินิจฉัยก็ได้

เมื่อนายทะเบียนได้ให้คำวินิจฉัยแล้ว ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียน ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

(๑) จะอุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ได้ เมื่ออุทธรณ์แล้ว ผู้อุทธรณ์จะดำเนินคดีทางศาลในกรณีเดียวกันมิได้ หรือ

(๒) จะนำคดีไปสู่ศาลก็ได้ และให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนถึงการนำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดเวลาดังกล่าวด้วย

ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้แจ้งและแสดงหลักฐานให้นายทะเบียนทราบว่าได้นำคดีไปสู่ศาลแล้วให้นายทะเบียนรอฟังคำพิพากษาของศาล

ถ้ามิได้มีการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียน หรือนำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว สิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า หรือนำคดีไปสู่ศาลเป็นอันสิ้นไป

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่าผู้ขอจดทะเบียนจะต้องยื่นคำโต้แย้งพร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้ส่งสำเนาคำคัดค้าน โดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๔๗๔ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมคำโต้แย้งคำร้องคัดค้านไว้ ซึ่งผู้ยื่นคำขอดังกล่าวจะต้องชำระตามอัตราที่กำหนด เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของรัฐในการดำเนินการตามขั้นตอนเกี่ยวกับการพิจารณาคำโต้แย้ง รวมถึงการดำเนินการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การชำระค่าธรรมเนียมดังกล่าวจึงต้องกระทำพร้อมกับการยื่นคำโต้แย้งหากไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในกำหนดเวลา ๙๐ วัน จะมีผลเป็นการละทิ้งคำขอจดทะเบียนนั้น

๒. การตีความมาตรา ๒๒ วรรคสอง ตามความเห็นฝ่ายแรกนี้ จะสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของนายทะเบียนซึ่งจะแจ้งให้ผู้ขอจดทะเบียนชำระค่าธรรมเนียมพร้อมกับการยื่นคำโต้แย้ง

ฝ่ายที่สอง เห็นว่าผู้ขอจดทะเบียนไม่จำเป็นต้องยื่นคำโต้แย้งพร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียม โดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. มาตรา ๒๒ วรรคสอง กำหนดไว้เพียงให้ผู้ขอจดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้ส่งสำเนาคำคัดค้าน โดยมีได้กำหนดถึงการชำระค่าธรรมเนียมแต่อย่างใด เมื่อกฎหมายมิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ผู้ขอจดทะเบียนจึงน่าจะชำระค่าธรรมเนียมภายหลังจากวันที่ยื่นคำโต้แย้งได้

๒. ในกรณีที่ผู้ขอจดทะเบียนมิได้ชำระค่าธรรมเนียมพร้อมกับการยื่นคำโต้แย้ง โดยให้ถือเป็นการละทิ้งคำขอนั้น เป็นเรื่องที่ทำให้คำขอสิ้นผลไป จึงไม่ควรตีความเคร่งครัด

กรมทรัพย์สินทางปัญญาจึงขอส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อนำเสนอคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาวินิจฉัย เพื่อกรมทรัพย์สินทางปัญญาจะได้ยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้รับฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมทรัพย์สินทางปัญญา) แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงกรณีอันเป็นที่มาของปัญหาที่หารือว่า

๑. วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๓๔ นายประสิทธิ์ เอื้องชูถิ่น ได้ยื่นขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า คำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ เพื่อใช้กับสินค้าในจำพวกที่ ๕๐ ทั้งจำพวกตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ซึ่งนายทะเบียนได้มีคำสั่งถึงตัวแทนของผู้จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๔ ว่า นายทะเบียนได้พิจารณาแล้วไม่อาจรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวให้ได้ เนื่องจากเครื่องหมายการค้าที่ขอจดทะเบียนเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ยื่นขอจดทะเบียนไว้เพื่อใช้กับสินค้าในจำพวกเดียวกันคือคำขอเลขที่ ๒๑๔๔๕๗ ซึ่งนายทะเบียนเห็นควรรับจดทะเบียน

ทะเบียนและมีคำสั่งให้ประกาศคำขอเลขที่ ๒๑๔๔๕๗ ดังกล่าวตามมาตรา ๒๑^๒ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๓๔ นายทะเบียนจึงมีคำสั่งให้นายประสิทธิ์ฯ รอการดำเนินการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนไว้ก่อนจนกว่าการดำเนินการกับคำขอจดทะเบียนเลขที่ ๒๑๔๔๕๗ จะถึงที่สุด

๒. วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๔ นายทะเบียนมีคำสั่งจำหน่ายคำขอเลขที่ ๒๑๔๔๕๗ เนื่องจากไม่ได้แย้งคำคัดค้านอันถือเป็นการละทิ้งคำขอตามมาตรา ๒๒

๓. วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๔ นายประสิทธิ์ฯ ทำการโอนคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ให้กับน้องชายคือนายประเสริฐ เอื้องชูถิ่น และนายทะเบียนมีคำสั่งอนุญาต

๔. วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ได้มีการประกาศโฆษณาคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ตาม ๑. ในหนังสือประกาศโฆษณาคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ปรากฏว่ามีผู้ยื่นคำคัดค้านภายในกำหนดเวลา (โดยใช้แบบฟอร์มตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔) พร้อมชำระค่าธรรมเนียมคัดค้าน ๕๐๐ บาท (ค่าธรรมเนียมคัดค้านตามกฎหมายเดิมและกฎหมายฉบับปัจจุบัน เสียเท่ากัน คือ ๕๐๐ บาท) เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๖ และนายทะเบียนได้มีหนังสือแจ้งและส่งสำเนาคำคัดค้านให้ผู้ขอจดทะเบียนคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๓๖

๕. วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๗ ผู้ขอจดทะเบียนคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ได้ยื่นคำโต้แย้งภายในกำหนดเวลา โดยใช้แบบฟอร์มตามกฎหมายปัจจุบัน แต่เจ้าหน้าที่มิได้สั่งให้ชำระค่าธรรมเนียม(ค่าธรรมเนียมคำโต้แย้งตามกฎหมายเดิมเสีย เรื่องละ ๒๐๐ บาท แต่การโต้แย้งคำคัดค้านตามกฎหมายปัจจุบันไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม) และหลังจากนั้นวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๓๗ นายทะเบียนได้มีหนังสือแจ้งและส่งสำเนาคำโต้แย้งให้ผู้คัดค้าน

๖. วันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๓๗ นายทะเบียนได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ขอจดทะเบียนคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ชำระค่าธรรมเนียมคำโต้แย้ง ๒๐๐ บาท ภายใน ๓๐ วัน แต่มิได้ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ และวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๓๙ นายทะเบียนได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ขอจดทะเบียนคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ชำระค่าธรรมเนียมโต้แย้งภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ และมีผู้ลงนามรับหนังสือดังกล่าว(ชื่อ ชาตรี) เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๙ และต่อมาในวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๓๙ ผู้ขอจดทะเบียนคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ได้ชำระค่าธรรมเนียมคำโต้แย้ง ๒๐๐ บาท

๗. วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๙ ผู้คัดค้านการจดทะเบียนตามคำขอเลขที่ ๒๑๖๓๖๙ ได้มีหนังสือถึงนายทะเบียน สรุปลงได้ว่า ผู้ขอจดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๗ แต่มิได้ชำระค่าธรรมเนียมโต้แย้ง นายทะเบียนมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๓๙ แจ้งให้ผู้ขอจดทะเบียนชำระค่าธรรมเนียมโต้แย้งภายใน ๑๕ วัน แต่ผู้ขอจดทะเบียนมิได้

^๒ มาตรา ๒๑ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นควรรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใดให้นายทะเบียนประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายนั้นตามวิธีที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

ชำระและพ้นกำหนดเวลาแล้ว จึงนับได้ว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอจดทะเบียน และขอให้นายทะเบียนมีคำสั่งเพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายนี้ต่อไป

ในส่วนปัญหาที่กรมทรัพย์สินทางปัญญาหารือตามที่ปรากฏในบันทึกแนบท้ายหนังสือ ที่ พณ ๐๗๐๖/๙๓๘ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ นั้น มีประเด็นที่เป็นปัญหารวม ๒ ประเด็น คือ

๑. การยื่นคำโต้แย้งตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๔ ผู้ยื่นคำโต้แย้งต้องชำระค่าธรรมเนียมพร้อมกับการยื่นคำโต้แย้งหรือไม่

๒. การไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในกำหนดเวลายื่นคำโต้แย้งจะมีผลเป็นการละทิ้งคำขอจดทะเบียนหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) มีความเห็นดังนี้ในประเด็นแรก นั้น มาตรา ๑๑๙^๓ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ว่า คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ได้ยื่นไว้แล้วตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ถ้าก่อนวันที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ใช้บังคับ นายทะเบียนได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด ดังนั้น การพิจารณาปัญหาข้อหารือข้างต้นจึงต้องพิจารณาตามกระบวนการคัดค้านคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า และการโต้แย้งคำคัดค้านตามมาตรา ๒๒^๔ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ฯลฯ ซึ่งในส่วนของ การโต้แย้งคำคัดค้านนั้น มาตรา ๒๒ วรรคสอง^๕ ได้กำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนต้องยื่นคำโต้แย้งแถลงเหตุที่ตนอาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียน ถ้ามิได้กระทำดังกล่าวให้ถือว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอของตน จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า ในการโต้แย้งคำคัดค้านกฎหมายกำหนดแต่เพียงว่าผู้ขอจดทะเบียนต้องยื่นคำโต้แย้งแถลงเหตุที่ตนอาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียน ซึ่งหากผู้ขอจดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งภายในกำหนดเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ส่งสำเนาคำคัดค้านและแถลงเหตุที่อาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียน การยื่นคำโต้แย้งนั้นก็ย่อมเป็นไปโดยถูกต้อง และไม่มีเหตุให้

^๓ มาตรา ๑๑๙ บรรดาคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า คำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำขอจดทะเบียน คำขอจดทะเบียนการเปลี่ยนแปลงข้อความที่ได้จดทะเบียนแล้ว คำขอจดทะเบียนโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้า และคำขอต่ออายุเครื่องหมายการค้าที่ได้ยื่นไว้แล้วตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ถ้าก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๑) นายทะเบียนยังมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้ถือว่าเป็นคำขอที่ไต่ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) นายทะเบียนได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

วินิจฉัยว่า ผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอ สำหรับการชำระค่าธรรมเนียมคำโต้แย้งคำคัดค้านนั้น มาตรา ๒๒ มิได้บัญญัติไว้ แต่พิจารณาได้จากกฎเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ออกตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ (ฉบับที่ ๑) โดยข้อ ๙^๖ แห่งกฎเสนาบดีฯ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ.๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ที่กำหนดให้ผู้โต้แย้งคำคัดค้านยื่นคำขอตามแบบ ค.ม.๕ ก. ซึ่งแบบดังกล่าวมีช่องระบุเรื่องค่าธรรมเนียมไว้ และสำหรับค่าธรรมเนียมคำโต้แย้งคำร้องคัดค้านมีอัตราตาม (๕)^๗ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ (พ.ศ.๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ คือ เสียในอัตรา ๒๐๐ บาท ดังนั้น ถ้าผู้ขอจดทะเบียนไม่ชำระค่าธรรมเนียม การยื่นคำโต้แย้งนั้นก็ยังไม่สมบูรณ์ พนักงานเจ้าหน้าที่ก็อาจจะไม่ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอนั้นจนกว่าจะมีการชำระค่าธรรมเนียม กรณีนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘)เห็นว่า เทียบเคียงได้กับการปิดอาคารแสดงปับนตราสารตามมาตรา ๑๑๘^๘ แห่งประมวลรัษฎากร ที่กำหนดว่า ตราสารที่ไม่ปิดแสดงปับบริบูรณ์จะใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้ จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสดงปับครบตามจำนวนที่กฎหมายกำหนด

ส่วนประเด็นที่สอง เกี่ยวกับเรื่องการพิจารณาว่าผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่มีได้ชำระค่าธรรมเนียมภายในกำหนดเวลายื่นคำโต้แย้ง จะมีผลเป็นการละทิ้งคำขอหรือไม่ นั้น มีข้อพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ว่า ผู้ขอจดทะเบียนได้ยื่นคำโต้แย้งคำคัดค้านภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดและเหตุที่ผู้ขอจดทะเบียนอาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียนรับฟังได้หรือไม่ ถ้าผู้ขอจดทะเบียนมิได้ดำเนินการตามที่กล่าวไว้ นายทะเบียนจึงจะให้คำวินิจฉัยว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอได้ ซึ่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ มีบทบัญญัติให้อำนาจนายทะเบียนมีคำวินิจฉัยว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอได้ ๒ กรณีเท่านั้น คือ กรณีตามมาตรา ๒๒ อันเป็นปัญหาที่หารือ และกรณีตามมาตรา ๒๖^๙ ที่การจดทะเบียนกระทำให้เสร็จภายใน ๖ เดือนนับแต่วันขอจด

^๖ ข้อ ๙ คำคัดค้านการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าให้ใช้แบบ ค.ม.๕ และให้แสดงเหตุที่คัดค้านนั้นด้วย คำโต้แย้งให้ใช้แบบ ค.ม.๕ ก. คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามข้อสัญญาให้ใช้แบบ ค.ม.๕ ข. คำแจ้งว่าได้ฟ้องคดีในศาลแล้วให้ใช้แบบ ค.ม.๕ ค.

อุทธรณ์คำสั่งหรือคำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ให้ใช้แบบ ค.ม.๖

^๗ (๕) คำโต้แย้งคำร้องคัดค้าน เรื่องละ ๒๐๐ บาท

^๘ มาตรา ๑๑๘ ตราสารใดไม่ปิดแสดงปับบริบูรณ์ใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับคู่ฉีก หรือสำเนาตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้ จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสดงปับครบจำนวนตามอัตราในบัญชีท้ายหมวดนี้และขีดฆ่าแล้ว แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการเสื่อมสิทธิที่จะเรียกเงินเพิ่มอากรตามมาตรา ๑๑๓ และมาตรา ๑๑๔

^๙ มาตรา ๒๖ ถ้าการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ากระทำให้เสร็จไปภายในหกเดือนนับแต่วันขอจดทะเบียนไม่ได้เพราะความบกพร่องของผู้ขอจดทะเบียนให้นายทะเบียนแจ้งความเป็นหนังสือให้ผู้ขอจด

ทะเบียนไม่ได้เพราะความบกพร่องของผู้จดทะเบียน และแม้ว่านายทะเบียนจะมีหนังสือแจ้งไปแล้ว ก็ยังไม่อาจดำเนินการจดทะเบียนให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดในคำแจ้งความของนายทะเบียนได้ ส่วนเหตุอื่นนอกจากที่ระบุไว้ข้างต้นนี้ ไม่เป็นเหตุที่นายทะเบียนจะวินิจฉัยว่าผู้จดทะเบียนละทิ้งคำขอของตน

(ลงชื่อ) อัคราทร จุฬารัตน

(นายอัคราทร จุฬารัตน)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๕๐

ทะเบียนทราบ และถ้าการจดทะเบียนไม่เสร็จไปภายในเวลาที่กำหนดให้ในคำแจ้งความ ท่านให้ถือว่าผู้ขอละทิ้งคำขอของตน